अयोध्या ततो न सृष्ट्यन्तरं शोभनमस्तीत्यर्थः। कीदृशस्य निर्मा
णदक्षस्य निर्मितिर्निर्माणं सृष्टिः तत्र दक्षस्य पटोः। क्व विषयेषु
समीहितेषु स्रष्टुमीप्सितेष्वित्यर्थः। ऊर्ध्वमुपरिष्टात्स्फुरद्रत्न
गभस्तिभिः स्फुरन्तो ये रत्नानां गभस्तयो रश्मयः तैर्हासभूतैर्म
घोन इन्द्रस्य पुरममरावतीं विहस्येव अवस्थिता या तामध्यास्त
मघवन् श्वन् उक्षन् इत्यौणादिकः श्वयुवमघोनामिति संप्रसा
रणं ॥ ६ ॥

निर्म्माण इत्यादि॥ ऊर्द्ध्वं स्फुरन्तो ये रत्नानां गभस्तयो रश्मयस्तै भ०
र्हासभूतैर्म्मघोन इन्द्रस्य पुरं अवहस्येव निर्म्माणदक्षस्य विश्वकर्म्म
णः समीहितेषु सम्यक्चेष्टितेषु या स्थापिता तामयोध्यामध्यास्तेति
पूर्व्वेणान्वयः समुपसर्गेण वहुत्वेन च चेष्टाया आधिक्यं सूचितं। वि
श्वकर्म्मणा नेदृशी शोभना पुरी निर्म्मिता अत इमां विलोक्य ईदृक्
पुरीनिर्म्माणे चेष्टा जातेत्यभिप्रायः। पद्ममेव आसनं यस्य स पद्मास
नो ब्रह्मा तस्य कौशलस्यनैपुण्यस्यसीमा इवउत्प्रेक्षार्थो ब्रह्मणा नेद
शी शोभनान्या पुरी निर्म्मितेति भावः। अतः सुतरां विश्वकर्म्मण ई
दृक्निर्म्माणे चेष्टावत्त्वं। यद्वा निर्म्माणदक्षस्य विश्वकर्म्मणः समीहि
तेषु निर्म्मितेषु सीमेवेतः परं शोभनं न निर्म्मितं इत्यभिप्रायः। कि
म्भूतस्य पद्मासनस्येव कौशलं यस्य यद्वा पद्मासनस्य कौशलं सौन्द
र्य्यं यस्य स पद्मासनकौशलो ब्रह्मा तस्य समीहितेषु वाञ्छितेषु सी
मेव तस्य किम्भूतस्य निर्म्माणदक्षस्य निर्म्माणचतुरस्य। यद्वा कौ पृ
थिव्यां शलतेचलतीति कौशलः पचादित्वादन् सरसिजमित्युदा
हरता वोपदेवेन क्वचित् समासे विभक्तेर्नलुक इति सूचितं तेनात्र
सप्तम्या अलुक् पद्मासनश्चासौ कौशलश्चेति कर्म्मधारयस्तस्य